

Szilágyi Ferenc Hubart

Gazdag ősz

*Nem is tudom, mit érzek én,
elégedett, szabad vagyok...
E gazdag ősz azúr egén
aranykokárda, nap ragyog.*

*Kezem, szavam nem éri vád,
s a terheim veled viszem,
e kegyre mondok én imát –
a szó ma célba ér, hiszem.*

*Itt zsenge fű is nő talán,
mely minden sebre ír lehet,
s a vágy a szád szelíd szaván
elandalít, szíved szeret.*

*A két karod hű oltalom,
s ha kóborolva réteken
az éjbe hull a nappalom,
a lágy alom te légy nekem.*

Őszi ihlet

*A hold az égre baktató kevély batár,
lidércleány mereng a pamlagán,
ruhája csipkehab, körötte illatár,
vajon, ki lenne? Múzsza? Sarlatán?*

*Az árva, földi igric ím reá tekint,
s ha nincs kezén nehéz bilincs, lakat,
a csók nyomán, mit ott a hölgy feléje hint,
vigasztalan kis őszi dal fakad:*

*„Fölösleges csodát bolond szeret,
ahol ködöt szítál a láthatár;
minek, ha sárba hull a bronzveret,
s a szürkeségbe vész a szép batár?!”*

Fenyősrám

*Az Isten kertjébe miféle gond hozott?
Vad fejszék csapása csúnyán lelombozott.*

*Csaknem száz évgyűrűm látta e világot,
mikor a balga sors fűrészze kivágott.*

*Egyenes derekam került a vagonba,
korhadó tuskómon tanyát vert a gomba.*

*Rostjaim szú marja, hasítja fájdalom,
szélfúttá jajomban madárrá szállt dalom.*

*Felröppen panaszra az Isten vállára:
zsványok zsebében landolt a fám ára!*